

LIETUVIS BRAZILIJOJ

1 METAI | St. Puišys | S. PAULO, 1929 m. 20 d. sausio (sekmadienis) | Ats. Red. J. Rūškys | 2 Nr.
 Direkcija: J. Silickas | Red. ir adm. būstinė: R da CONCEIÇÃO 75 nr. Telef. 4-0896 | Laiškams „Lietuvis Brazilijoje“, Caixa Postal 3311 S. Paulo

Lietuvos konsulo Brazilijai reikalai

Visa visuomenė pasaulyje tvarkosi valstybių pamatais, valstybių nustatyta tvarka, kuri vienur būna tokia, kitur kitokia, tačiau visu valstybių pagrindiniai uždaviniai esti tie patys. Tas išsina iš pačios valstybės sąvokos.

Remiantis tuo, kad valstybė yra stambiausia ir sudėtingiausia visuomenės organizacija, ir kad tos organizacijos nariai turi savo siekius, kurie pagrįsti būna beveik tie patys, t. yra, kad jie visi eina prie idealų, kaip asmeninių, taip visiemis bendrų, ir kad eina prie to, kad ateitis kas kart būtų laimingesnė, šių dienų mokslininkai ir tvirtina, kad valstybės, kaip organizacijos, yra uždavinys — rūpintis tos organizacijos nariu reikalais, kaip ekonominiais, taip ir kultūriniais, taip dvasiniais. Iš čia valstybės valdžia ir sato sau už šventą pareigą tą uždavinį vykdyti gyvenimui, pasirinkus tokį ar kitokį tinkamesnį tam būdą. Tam tikslui nustatoma valstybės tvarkymo forma, leidžiama įstatymai, kurie kad suderintų priešingus šios organizacijos narių reikalus, kad pašalintų tai, kas kludo juo talkiam ir ramiam gyvenimui, kad sudarytų visiems galimai palankesnes gyvenimo sąlygas.

Bet visi žmonės nebūna patenkinti, jie mato, kad jų reikalai nėra tinkamai aprūpinti, kad jie taip begyvenant neatlieka savo tikslo, kad jų ateitis rodosi jiems kas kart tamsesnė, tad ryžasi patys savim rūpintis. Neradami savo valstybėje tinkamų gyvenimo sąlygų, o matydami, kad kitur yra sąlygos geresnės, apleidžia ją ir vyksta svetur. Iš čia ir prasidėjo emigracija arba išsivijai. Tais pačiais pamatais atsirado emigracija ir pas lietuvius.

Tačiau išvykdami iš savo valstybės emigrantai ir toliau patelkia josies nariais. Todėl valstybės valdžios yra pareiga ir jais rūpintis. Iš čia tose valstybėse, kur atsiranda didesnis skaičius emigrantų, valdžia steigia savo ats ovybės, savo konsulatų, kurių uždavinys yra padėti savo piliečiams eiti įiems prie savo užbūto tikslo. Tam tikslui tie konsulatų, tos atstovybės teikia savo piliečiams patarimų nurodymų, numato jiems tinkamesnių vietų apsigyvenimui, giu nuo išnaudojimo ir t. t. tam tikslui sudaromos ir įvairios sutartys.

Mūsų išsivijai kitose valstybėse tuo atžvilgiu yra aprūpina. Pav. šiaurinėje Amerikoje yra netik atstovybė, bet ir kelta konsulatų dargi net Argentinoje, kur lietuvių skaičius gal nedidesnis, kaip Brazilijoje, irgi yra konsulas. Bet kodėl išsivijai Brazilijoje yra užmiršti? O gal Lietuvos valdžia nieko apie mus nežino? Deja! Mūsų valdžia apie mus gerai žino. Juk yra Kaune emigracijos statistikos biuras, kuris yra skaitomas valdžios. Ten yra žinių, kiek lietuvių išvyko Brazilijon o kurių skaičius gal siekia net 30.000 žmonių, jei padaugiau. Pagaliau 1927 m. gruodžio 2 d. Brazilijos Lietuvių Sąj. „Aušra“ Centro valdyba buvo pasiuntusi Ponui Lietuvos Prezidentui ir Ponui Ministerių Kabineto Pirmininkui memorandumą konsulo reikalui, ir dargi net buvo gautas prielankus atsakymas, bet konsulo kaip nėra, taip nėra.

O gal mes esam konsulo nereikalingi? Gal mes patys galim savo reikalus

aprūpinti? Ne, konsulas yra būtinais reikalingas. Gyvenam pakrikę, esam visų išnaudojami. Reikia tik prisiminti, kaip pirmo e dienose mūsų išsivijios į Braziliją įvairūs agentai gaudė mus į savo pinkeles, kad išnaudoti. Dargi net po čiam Kaune buvo sutvertos įvairios bendrovės, kaip „Alfa“ tam tikslui, kad mūsų išsivius pastatyti į neišsienamąją padėtį. Ir jei būtų tuomet Brazilijoje Lietuvos konsulas, tai nebūtų tokių įvykių, kad mūsų išsivis už sumokėtus dar Kaune pinigus negavo nei žemės, nei išgavo pinigų.

Toliau. Mūsų išsivijai susideda daugiausiai iš Lietuvos sodžiaus elemento, Jiems būtinais yra reikalinga tiekti patarimų, nurodymų įvairiais gyvenimo klausimais. Imkime vieną pavyzdį. Dauguma lietuvių atvyksta Brazilijon, kad įsigyti sau žemės sklypa, kad pradėti ūkininkauti. Įvairūs agentai šiuo savo atstovaujamas žemes. Ir kuomet sumoka pinigų, ir kuomet nuvyksta jau į savo žemę, pasirodo kas kitas — kalnai, neišsienamos žemes. Pinigų jau neatsimisi ir reikia pasiduoti likimui ir vargti. Be konsulo nėra ir negali būti tinkamo ir planingo kolonizacijos darbo. Tiesa, yra kontorų ir biurų, kurie sąžiningai tarnauja mūsų išsivijams, kurie tinkamus ir tikrus duoda jiems nurodymus, bet tokių kontorų nedaug.

Moralinių ir kultūrinių atžvilgiu dar blogiau. Imkime nors ir mokyklos klausimą. Patys lietuviai ir prie geriausių norų netur galimybes suorganizuoti nors ir maziausia mokyklą. Reikalingi iš visur leidimai, reikalinga išgauti teisių nors ir tam pačiam mokytojui mokytojauti. Reikia atsiminti, kad tarp Brazilijos ir Lietuvos nėra jokių sutarčių padaryta, todėl tas viskas išsūpinti jau ne taip lengva. Reikalingas yra autoritetas kurioje gal būti tik oficialus žmogus konsulo asmeny. O kur lėšos? kur butas? ir tt.

Pagaliau, pasų pailginimai, vizos ir kitoki emigracijos reikalai, tas viskas yra sujungta su konsulo klausimu. Kitos valstybės, kaip Italija, Vokietija, Japonija, ypatingo dėmesio kreipia į savo emigrantus Brazilijoje. Jų konsulatų koncentruoja aplink save visą emigrantų tautiniai kultūrinį, dvasiniai moralinį ir ekonomini darbą. Jų emigrantai konsulams padedant ir gausiai remiant lėšomis iš Tėvynės greitai virsta gerais ūkininkais, užima fabrikuose, prekyboje, pramonėje geriausiai apmokamas darbininkų vietas. Jie visur saugojami nuo apgavimų ir išnaudojimų. Su jais skaitosi, juos gerbia, jie visur laimi ir net kai kuriais atžvilgiais viršija vietinius gyventojus. Kodėl su mumis taip nėra?

Konsulo reikalingumą suprato ir, patys lietuviai ir imai jau organizuoti šį klausimą svarstyti. Taip 13 šio sausio vietinės parapijos susirinkime priimtas vienu balsu nutarimas pasiūsti Lietuvos valdžiai prašymas konsulo reikalui. Ir šiandien šis prašymas bus lietuvių pasirašytas. Sveikintinas žygis.

Gera būtų, kad «Susivienijimo Lietuvių Brazilijoje» Sąjunga tuo reikalu padarytų savo tinkamą nutarimą ir pasiūstų jį Lietuvos valdžiai: Reikalaukime, prašykime ir, reikia tikėtis, būsime patenkinti.

St. P.

„LIETUVIS BRAZILIJOJ“

Prenumeratos kaina:
 Brazilijoje ir visoje Pietų Amerikoje: met 12\$000, pusei metų 7\$000, 3 mėnesiams 5\$000.
 Užsakant į Lietuvą, ar kuria kita šali, kaip dovaną giminėms ir pažistamiems: metams 20\$000.
 Užsiskant iš Lietuvos, ar kitos pasaulio šalies: metams 3 dol. U. S. A.
 Prisiuntusiems dviejų mėnesių bėgyje surinkus 10 metinių prenumeratorių, laikraštį siunčiame dovanai.
 Atskiro nr. kaina 300 reisų

VELTUI

2 metinės „LIETUVIO BRAZILIJOJ“ prenumeratos

Visi tie tautiečiai, gyvenantieji Brazilijoje, kurie apsiims atsių šiti Redakcijai bent vieną korespondenciją kas savaitė apie svarbesnius lietuvių gyvenime atsitikimus, tiek São Paulo, tiek kituose miestuose, ar estadose, arba kitoje Pietų Amerikos valstybėse, gaus veltui 2 metines „Lietuvis Brazilijoje“ prenumeratas. Laikraštis bus siuntinėjamas nurodytu adresu į bikurią pasaulio šalį. Norintieji šia proga pasinaudoti, teprisiunčia Redakcijai pasizadėjimą tiekti ne maziau, kai viena korespondencija į savaitę ir adresą, kam siuntinėti laikraštį, o Redakcija tiksliai tai išpildys.
 Siunčiant korespondencijas nurodyti įvykio vietą, laiką, asmenis tame atsitikime dalyvavusius ir įvykio priežastis, jei žinomos.

Korespondencijas adresuoti:
 «LIETUVIS BRAZILIJOJ», Caixa postal 3311 :: :: S. PAULO

TAUTIEČIAI! „LIETUVIS BRAZILIJOJ“

Tai didžiausias, įdomiausias ir pigiausias lietuvių laikraštis Brazilijoje. Jis nuolat eis 8 puslapių didumo, kartą savaitėje ir tieks įdomiausių žinių iš viso pasaulio ir lietuvių gyvenimo; be to tieks, įdomių juokų, apysakų, įvairenybių.

Atsiradus 2000 prenumeratorių laikraštis eis jau 10 puslapių.
 METINĖS PRENUMERATOS KAINA:
 Brazilijoje ir visoje Pietų Amerikoje 12\$000
 Užsiskant iš čia į Lietuvą ar kitas šalis 20\$000
 Užsiskant iš Lietuvos ar Šv. Šiaur. Amer. Valst. 3 dol. U. S. A.

Siunčiant laiškus ar pinigus taip adresuokite:
 „LIETUVIS BRAZILIJOJ“
 CAIXA POSTAL, 3311
 SÃO PAULO

LIETUVIAI!
 Šiandien po bažnytinų pamaldų eikit į parapijos salę pasirašyti prašymą, kuris bus pasiūstas Lietuvos Respublikos Ponui Prezidentui Konsulo Brazilijai reikalui.

Ko mes norim?

Dar nepasirodžius „Lietuvių Brazilijoje“ parauly, jau lietuviškoje spaudoje pradėta apie jį rašyti. Buvo spėjimų, kad šis laikraštis leis biznieriui savo reikalams. Bet apsirikiu. Pirmame numeryje esančiame paraše, kas leidžia šį laikraštį, kas mes esam tokie. Dabar norim pasiskirti, ko mes trokštam jį leisdami.

Mūsų tauta ilgus šimtmečius vilko sunkų svetimųjų jungą. Gana tik atsiminimus baudžiavos laikus. Juk tuomet mes praradom savo tautos diduomenę, viršūnę, kuri dingo svetimųjų tautų gelmėse, — liko mums tik tautos branduolis — koimietis. Nors baudžiava paskum buvo panaikinta, nors Lietuva laimėjo šiek tiek ekonominę laisvę, tačiau tas ne ilgam. Prasidėjo bar didesnė rusų cūrų priespauda. Tuomet tai tapo surakintu lietuviu lūpos, — buvo uždrausta spauda. Nors vėliau ir spauda atgavom, bet visgi tų ilgų metų vergija išpaudė mums savotišką antspaūdą. Gal būt ir yra tos vergijos pasekos, kad mes lengva širdimi išizadam savo gimtojo kampelio, savo gimtosios žemelės ir keliaujam svetur ieškodami geresnės duonėlės. Taip prieš karą plaukėme į Ameriką, vykėme į tolimus Rusijos miestus, o dabar į Braziliją ir kitur, kaip išivai. Atyke svetur radom skurdą ir sunkias medžiagines gyvenimo sąlygas. Bet ar negalima tų sąlygų nors mėginti pašalinti? Mums rodo, kad galima, ir todėl mes stengsimės rodyti savo broliams kelią prie geresnės būklės ir tam tikslui pasiekti plačiai atskleisime „Lietuvių Brazilijoje“ skiltis.

Taip pat lengva širdimi mūsų broliai išizada savo gimtosios kalbos, griebiasi svetimosios, reikia prisiprinti, kad tokių apsirėskimų ne-tinga.

Gana mažo spaudinimo, ir lietuvis greitai pabunga, neriasi iš savo kalbio, greitai pradeda pataikauti net tokiam, kuris išdrįsta net jojo kalbą niekinti.

„Lietuviai Brazilijoje“, matydamas tokia padėį, stengsis ugdyti lietuvių širdyse meilę ir prisirišimą prie gimtinės, prie savosios kalbos, ugdyti jame tautinę ambiciją, rodyti gresiančius pavojus.

Mes žinom, kad mūsų broliai išivai yra daugiausiai sodrius elementus: mes žinom, kad po sunkaus darbo ir del kasdienių rūpečių žmogų apima nuovargis, nusiminimas ir budevys, tad mes stengsimės jį pralaidinti, palinksiminti, pagosti, ir tam tikslui mes savo laikraštį turėsime apysakų, romanų, pasikaitymų, juokų.

Be to gyvenimui svetimam krašte, mes nustom jau visai kitokius papročius,

Lietuvos žinios

Prekybos sutartys

Gruodžio mėnesį Lietuvos Valstybės taryba įsteigta seimo vietoje einant nauja Lietuvos konstitucija išleista 1928 m. gegužės 15 d. ministerių kabineto nutarimu) patvirtino prekybos sutartis su Austrija ir Vokietija prielankiomis Lietuvai sąlygomis.

Derybos su lenkais.

Vietinių laikraščių pranešimu šiuo mėnesio mėnesį prasidės lietuvių-lenkų derybos grynai ekonominiams reikalams.

Kellogo paklas ir Lietuva.

Susio mėnesį įvyksta Maskvoj konferencija del Kellogo pakto priėmimo ir pasirašymo. Konferencijoj, regis, dalyvaus ir Lenkija.

Paminklas Kėdainių gelžkelio stoty.

Kėdainių gelž. stoty pastatytas didelis Lietuvos nepriklausomybei paminklas. Jį pastatė savo lėšomis Kėdainių geležinkeliečiai.

Naujos knygos.

1928 metais išleista Lietuvoj, atskirais pavadinimais, viso apie 750 knygų. Be knygų dar leidžiama atskirais pavadinimais viso apie 120 įvairių žurnalų ir laikraščių.

Koperatyvinių įstaigų likvidavimas.

Pranešama iš Kauno, kad ten jau galutinai likviduojasi centralinės koperatyvinės įstaigos: Pieno Perdirbimo Ben-

drovių Sąjunga ir Lietuvos Koperatyvų centras.

D-ro Griniaus pensija.

Lietuvos ministerių kabinetas paskyrė D-rui Griniaui, buv. Valstybės Prezidentui, pensiją iki gyvos galvos po 1200 litų mėnesiui.

Lietuvos Universiteto reforma.

Lietuvos ministerių kabinetas svarsto naują Lietuvos Universiteto statutą, kuriuo einant naikinama Universiteto autonomija. Visi profesoriai bus švietimo ministerio skiriamai.

Telefono automatai.

Nuo sausio m. 1 d. Kaune veikia Telefono automatai. Kol kas yra tik keturi: pašto įstaigoj, vienas geležkelio stoties 1-oje klasėje ir po vieną Laisvės Al. abejuose galuose.

Tie automatai publikai duoda daug patogumų, nes telef. pasikalbėjimo punktas veikia tik iki 10 val., o automatai — kiekvieną laiką.

Prie tų automatų bus pastatyti dar kiti automatai pašto ženklams parduoti.

Žydų kongresas.

Gruodžio 11-13 d. Kaune įvyko žydų kongresas iš prieštasties žydų hebraiškos mokyklos 10 metų sukaktuvių. Kongrese dalyvavo iš Pabaltės valstybių ir Vokietijos žydų delegacijos ir iš Londono žydų tautos patriarchas N. Sokolovas.

Kongresą sveikino ir mūsų valdžios atstovas.

REIKALINGI

„Lietuvio Brazilijoje“ administracijai laikraščio platintojai S. Paulo priemiesčiuos ir provincijoj. Taipgi reikalingi metinės laikraščio prenumeratos rinkėjai. Už atliktą darbą mokame gerus nuošimčius!

Asmeniškai kreiptis į redakciją:

Rua da Conceição nr. 75 (ties Luz stotimi) arba laiškais tokiu adresu:

„Lietuvio Brazilijoje“, caixa postal 3311 :: S. PAULO

Gyvenimo kely...

Diena ėjo vakarop ir labai, labai lijo. Nedidelės gelžkelio stoties pastogėj buvo prieįgrūdę daug žmonių!.. Vieni laukė išeinant traukinio, kiti slėpėsi nuo lietus. Bet visi jie buvo kokie tai paniūrę, tylūs, pikti, nepatenkinti.. Nulenkę žemyn galvas žiūrėjo į teskinantį į žemę nuo stogo vandenį ir kiekvienas mąstė savas gilias dūmas..

Man taipgi buvo nyku ir kodėl tai liūdnei, kai niekad! Vienok retkarčiais žvalgiau nepažystamus įvairių žmonių veidus. Bet visi buvo paniūrę, nedraugiški..

Ir... šit, vienu momentu pamaciau akis... Jos buvo gražios, gilios, mėlynos, kai dausos, bet kartu liūdnos... liūdnos..

Aš pabudau, kai iš miego ir žiūrėjau į jas paslapčiomis, su baime.. Jini pakėlė geltonkąs galvutę ir gilios mėlynos, liūdnos akutės mane pastebėjo... suprato, kad sekau jas, o todėl greitai pasislėpė, o aš nuraudau..

Kiek palaukus, mūsų akys vėl susitiko, trumpai, bet atidžiai, pasižiūrėjome. Nuraudo ir jos veidelis, ir pasislėpė liūdnos, gražios akutės..

Bet sievoj jos paliko gyvos, matomos, artimos, tik liūdnos, kai visada. Pamėgan jas del to, ir sievoj, kai poeta prėdėjav austi gimnus.. Pagaliau tyloomis priūniau supintus kelis dainelės posmus liūdnom akutėms..

Paskiau pažinau jas arčiau, pažinau ir ją.. Grakščia lieku, kai šilo vidury išaugusia pušaitę.. Jinai buvo linke-ma, žaidė su manim juokavo.. Bet akutės buvo liūdnos... liūdnos.. Aš mėgau jas tokias ir dainas pyniau, kai poeta. Ir mano siela kas kart labiau liūdėjo, jautėsi „apleista“

Jai sviesus, platus pasaulis žydi, nešdams pakelvi gijas didžioms svejonėms. Ir ji kas dien labiau sužyta, jaunute rozė!

Bet akutės visad liūdi.. ko?... ne žino, kaip ir aš, iš kur ateina mintys.. pina dainas, virkdo sielą, o dūmos skrieja pas liūdnas, liūdnas akis..

Ir neša mus gyvenimo srovė, bet dviem keliais.. Ir atsiliks ji nuo manęs, o aš jau grimsiu amžinybėn, bet siela vis naujas gimdys dainas del jūsų, liūdnos, mėlynos akelės!..

Vargovaikis.

TAUTIECIAI! Visi skaitykite ir platinkite didžiausį Brazilijoj lietuvių savaitinį laikraštį „LIETUVIS BRAZILIJŲ“

Vitolis Svajonis.

Nakties Kellenėj.

Ta diena mes nuvažiavom apio septynesdešimt kilometrų. Diena buvo karšta, kaities kelias vingiavo kvepiarėjų rugių laukais ir dulkės nuo mažiausio vėjelio pūtelėjimo lėkė verpetais.

Prie saulėlydžių mes sustojom prie Dubysos krantų. Esu daug keliavęs, mano bičiulis taip pat, bet mes nebuvom matę tokį išdidžių ir puikių valdų, kaip Dubysos slėniai. Taip dviejų skardingų pakrausčių buvo patiesta gana plati lyguma, kurią vingiavo pati upė. Saulė jau buvo nuslydusi už apaugusių medžiais krantų ir Dubysos srovė penešėjo į plieno juostas; upė lengvai garavo, vakaro vėsi atėju.. Atėku, lengvos jos miglos buvo Dubysos šydas, kuriuo ji slėgė nuo mėnulio..

Aš dviktelėjau į savo sankeleivį: jis storėjo pasirėmęs dviračio ir apie kažin ką susimastė.

— Labai norėčiau nakvoti prie tų upės krantų — sumurmėjo jis, lyg kalbėdamas pats vienam.

— Tai labai paprastas daktas, nusileiskim į miestelį ir pernakvosim — atsakiau.

— Ne, ne — energingai purtė jis — aš nenoriu lįsti į kokią dvokančią miestelio snukla. Kad gautume vietos tokioj menėj, iš kur matyti būtų mėnesio noj tvėskanti Dubysa ir girdėti jos srovenimas..

Mes pasukėm iš kelio ir tamsiais takeliais nuėjom ieškoti nakvynės į kaimiečius.

Iš pradžių mes nusileidom į tamsią daubą, prisidraikinsią andros išvartytų medžių ir avelkančią tais laikais, kai dar vi-a Lietuva tebebrakėjo giriomis. Paskum įstūmėm dviračius į kitą krantą ir atsidiurėm rugių lauke su juoduojančia sodyba toluoj.

— Štai mūsų nakvynės vieta — nužiugo mano bičiulis, imdamas citi greičiau.

Kieme mus pasitiko jauna gelva-plaukė kaimietė, dviem tučiais kibirais nešina.

— Mes ateinam nakvynės ieškoti. Ar nesirastų vietos? — paklausė mano bičiulis kiek neramiu balsu. Aš nustebęs žvilgtelėjau į jį: jo lūpos buvo labiau pablyškę, nei paprastai, akys matėsi susijudinimas.

Jauna mergaitė atrakė: — Aš nieko nežinau, tamstos paklauskite tėtės.

Grįčioj nebuvo kur gulti. Šeimnin-kas pasiūlė nakvoti ant šieno. Aš tuojaus sutikau. Nežinau, ar yra kitas malonesnis daktas, kaip miegoti puriame, kvepiančiame šiene! Kai aš kada einu pro šieno kūgius, sukrautus plėčioj lankoj, būtinai lūru pa-inerli nors akimirkai svaiginančioj, trakčioj žolėj. Šienas kvepia, nes krūvoj su žole piovėja nupiauna ir gėtes, šienas šlama, nes jame yra išbarstyti žv. Jono raktelių..

Daržinė, į kuria mus nuvedė gulti, stovėjo prie pat Dubysos kranto. Šieno jau buvo lig balkio. Tikrai, mano bičiulis rado nakvynės vietą, kokios norėjo; iš apačios girdėti buvo Dubysos srovenimas, tik nesimatė jos pačios. Draugas desikorė iki daržinės skliautų ir nustūmęs vieną daržinės galo lentą — pasidarė plyšį — mėnulio balta spindulys blykstelėjo jam į veidą.

Aš jo paklausiau: — Kodėl tu taip sumisėd, pametęs šeimnininko dukterį? Mane tatau labai nustebino. Su ja kalbant tavo veidas buvo lyg skausmą jaučias.

Jis rodė nė nenugirdo mano klausimo. Jo akys pslengvėd slankiojo neaiškiais pakties horizontais. Melancholingas upės čiuurlenimas kilo nakties ramumoj. Tyhais balsais čiaukėjo žiogeliai. Pagaliau mano bičiulis atsiėjo ant balkio ir neatitrukdamas žvilgsnio nuo spragos ėmė pasakoti:

(Bus daugiau)

20-I-29

Kas girdėti pasaulyje

Bedarbiai Vokietijoje.

Pranešama iš Berlyno, kad visoj Vokietijoje guodžio mėnesio pabaigoj bedarbių buvo 1.300.000 asmenų. Nieko sau skaičius!

Didelis gaisras Paryžiu.

Iš Mulhouse pranešimu naktį j 1 šio sauso įvyko gaisras Wesserlingo manufaktūros ir siūlių fabrike. Sudėję visi sandėliai su prekėmis. Nuostolių padaryta apie 5 milijonus frankų, tai yra apie 80.000 dolerių.

Taip pat 12 šio sauso įvyko didelis gaisras Buenos Aires mieste (Argentinoj) uosto sandėliuose. Nuostolių skaitoma 1000.000 pezų (apie 42.000 dol)

Dideli šalčiai Italijoje.

Visoj Italijoje siaučia nepaprastai dideli šalčiai. Trento apylinkėj sausio 10 dieną šalčio buvo 25 laipsniai. Ezeras Lavaronė visas apšalo.

Laikraščiu pranešimu tokių šalčių net senieji italai neatsimena.

Prancūzijoje irgi dideli šalčiai. Paryžiu, pačiam miesto centre mirė nuo šalčio du žmonės, miesto suburbiose — tvis ir devyni kitose vietose.

O kada bus šalčiai Brazilijoje?

I skaitytojus.

Daugelis Lietuvos gyvena provincijoj, lazdose, ar dirba šnip įvairiose darbuose provincijoj, tankiausiai vienoj vietoj išbūdami vos 2 — 3 mėnesius, ilgą laiką negauna žinių išniekur nuo sav) namiškių, giminių bei pažįstamų. Laiškams neturi pastovaus adreso, o todėl daugelis jiems adresuotų laiškų žūva. Ir tik kelintas dešimtas laiškų pakliūva adresatui. Beveik tokiąjė padėtyje yra ir miestuose gyvenantieji, ypačingai visokiame užmiešči vilose gyvenantieji. Jiems taipgi nuolatos kaitaliojant vietą, daugybė kartais ir labai svarbių laiškų žūva. Daugelis stengiasi tą reikalą sutvarkyti; sandosi adresus krautuvėse, aludėse ir kitur. Bet ir ten tas išsina nepatogu.

„Lietuvio Brazilijoj“ redakcija tu rėdama nuosavą pašte dėžutę, kaip pastoviaušį adresą, imasi laiškais susirašinėjimo reikalui tautiečiams padėti, leidama naudotis savo pašto dėžute laikraščio skaitytojams visai veltui. užiesakant adresą pranešti vardą, pavardę ir gyvenamos vietos adresą.

Todėl, skaitytojai, kurie randate reikalingu savo susirašinėjimams pasinaudoti mūsų pašto dėžute, padavinokite toki savo adresą: (Vardas, pavardė) Caixa Postal 3311 S. Paulo.

Visi taip adresuoti laiškai niekad nežus ir ateis mūsų redakcijon, kur galės kiekvienas atsitiinti, rašę apie atėjusį jam laišką paskelbtiną laikraštyje.

Del paieškojimų.

Tankiai atsihinka, kad čia Brazilijoje pasiklaidina šeimos nariai, nežino draugai drangu gyvenamos vietos, pažįstamų, giminių ir t. t. Tankiausiai atsitinka sunkumų surasti savuosius, tai naujai iš Lietuvos atvažiuavusius. Daugeliui dėl to tenka daug paklaidžioti ir išlaikyti važinėjimams pakelii.

Yra būtinai reikalas ir šime reikalė žmonėms padėti. „L. B.“ redakcija ir imasi to iniciatyvos ir sako, kad būtų labai pravartu, kad žmonės pranešų redakcijai savo gyvenamas vietas ir pavardes. Redakcija vos adresu knyga, iš kurios visada galės paimformuoti tuo reikalu susinteresuotus žmonės, jeigu kreipsis redakcijon.

Atsitikimuose, kada tektų duoti paieškojimus per laikraščį, — tai galėsimu, padaryti „L. B.“ nuostiniams skaitytojams ir prumeratoriems visai veltui, visi kiti mokės skelbtinų kainraštyje numatytus mokesnius.

„L. B.“ Redakcija.

Visuotinas bažnytinis Jubiliejus

Sausio 10 d. laikraštis „Oservatore Romano“ atspaudžino popiežiaus Pijaus XI dekretą, kuriame jis skelbia visuotiną bažnytinį jubiliejų „extra ordinem“ visiems 1929 metams.

Redakcijos pastaba. Šis jubiliejus paskelbtas iš priežasties 50 metų kunigystės sukaktuvių.

Mirė „tabako karalius“

Šiaurinėj Amerikoj sausio 9 d. mirė tabako karalius Benjaminas N. Duke, palikdamas turto 60 milijonų dolerių sumai.

Keliolika metų atgal pradėjo varyti mažą biznį su tabaku ir galų gale įsteigė «American Tobacco Company.» Jo giminės gyvena São Paulo mieste, kuriems tu būt irgi teks paveldėti gerokai dolerių.

Kiek automobilių taxi Maskvoj.

„Jornal do Brazil“ iš 13 šio sauso praneša, kad Maskva 1929 metus pradėjo tik su 106 automobiliais, ir tie visi 1925 metu išleidimo.

Todėl Sovietų valdžia daro pastangų užtraukti kur nors pakolą sumoje 1 milijono rublių specialiai automobiliams.

Redakcijos pastaba. Sovietų valdžia yra padarius sutartį su kompanija „Fordas“, kuria einant «Fordas» turės pagaminti Rusijai 100.000 automobilių kas met. Darbas prasidės dar šiais metais.

Atrastas naujas miestas Krieme (Rusijoje).

Iš Bahčėisarai pranešimu Krieme aikastas Kermen kalnų griovy senas miestas. Rusų archeologų tyrinėjimu įvaidomis einant šis miestas buvo iškurtas Graikų karalius Justiniono ir turėjo pavadinimą „Teodoros“ miestas. Rasta isti-

sos gatvės ir tvirtovės griuvėsiai; taip pat šventyklų mūrai su gražiais pagražinimais.

Rusų archeologai mano, kad ir kitose Krimo vietose randasi užgriauti miestai:

Kiek kainavo nelaimingi atsitikimai Š. Amerikoj 1928 m.

Chicago mieste paskelbta įdomi statistika, iš kurios matyti, kad materialinių nuostolių iš priežasties įvairių katastrofų ir nelaimingų atsitikimų 1928 met. visoj šiaurinėj Amerikoj buvo per dieną apie 2 milijonų dolerių (per metus apie 730 milijonų dolerių).

Prancūzijos skolas.

Prancūzų parlamentas svarsto, kokiu būdu ir kuomet galima grąžinti savo skolas kitoms valstybėms.

Pasirodo, kad prancūzai skolingi vien tik šiaurinei Amerikai 4 milijardus ir 76 milijonus dolerių ir Anglijai 653 milijonus svarų.

Nors Vokietija daug skolinga Prancūzijai, o taip pat ir kitos valstybės jai skolingos, tačiau tos visos sumos daug mažesnės.

Parlamento narių tarpe tuo reikalu bendras susirūpinimas.

Ką nutars, ateity pamatysim.

Maršalas Foch apsirgo.

Iš Paryžiaus pranešama: Maršalas Foch (skaičių Foš) gavo širdies ataką, gyvybę pavojuje. Doktorai nuolat dezūruoja, tačiau yra vilties, kad pasveiks.

Iš visų valstybių ateina telegramos su linkėjimais pasveikti.

Svetimų valstybių atstovai nuolat jį vizituoja.

Redakcijos prierašas: Maršalas Fošas Didžiojo pasaulinio karo metu buvo Prancūzijos, o vėliau ir visos Santarvės armijos vyriausiu vadu kovoje su Vokietija.

Pasizymėjo kaip geras vadas ir strategas. Jo sumanymu vokiečiai tapo nugaleti.

Kellogo amžinosios taikos paktas ir visuotinas nusiginklavimas

1928 metais šiaurinė Amerikos Užsienų Reikalų sekretorius ponas Kellogas sugaivojo amžinosios taikos sutartį, kuri greitai buvo pasirašyta didžiųjų ir kitų valstybių. Tą sutartį pasirašyti buvo kviečiamos visos valstybės ir dauguma, žinoma paklausė. Dargi net Rusija nutarė pasirašyti, žinoma, jei pasirašys Lietuva ir Lenkija, kurias tam tikslui pakvietė Maskvon į bendrą konferenciją. Reškia viskas tvarkoi, karo nebus: viešpataus amžina taika, ir todėl reikalinga nusiginkluoti. Bet kaip yra ištikrųjų? Su lig atstatiniais daviniais prieš Didįjį karą Europos valstjbs išaiškė kariuomene, kurioje tarnavo 4 milijonai ir 200.000 karių, dabar gi po Kellogo priimtos sutarties tarnauja 3 milijonai ir 300.000. Koks mažas skirtumas! O kitos valstybes savo kariuomene dargi net padidino, pavyzdžiui Japonija, kur anksčiau buvo vos 83,000, o dabar jau 304.000. karių. Tad ar ne juokai iš Kelogo sutarties?

Plunksnos darbininkai! I talka!

Tautiečiai, kurie dirbate plunksna, kurie mėginate savo jaunus gabumus literatūros dirvoje, spieskitės prie naujojo didžiojo lietuvių laikraščio „Lietuvio Brazilijoj“, „Lietuvio Brazilijoj“ eis 8 puslapių didumo, o todėl apart paprastų pasaulinių žinių turės galimybės talpinti įvairias apysakas, romanus, eiles, aprašymus, bei kitus baletristinius veikalus. Todėl Jūs veikalai, veikalėliai per „Lietuvio Brazilijoj“ turės galimybės išvysti platųjį pasauli.

Visi laikraščio bendradarbiai šioje srityje bendradarbiaujantieji turės velti po tuis „Lietuvio Brazilijoj“ prumeratas, o pasizymėjusieji, net gaus ir sutartą uždarbio apmokėjimą. Geri veikalai originalai net bus iš autorių išperkami.

Taipgi, tautiečiai tės, kurie turite lengva ranką ir palinkimą bei gabumus — stokitė be atidilijom į bendrą darbą spaudos dirvoje kartu su „Lietuvio Brazilijoj“.

Redakcija.

Svarbus pranešimas.

Artinasi 16 vasario diena — Tautos Nepriklausomybės paskelbimo šventė. Laikas jau pradėti rūpintis šventės pavidimu.

Tam tikslui kviečiam visos visuomenės veikėus, bendrai inteligentus, ir visų lietuviškų laikraščių, organizacijų ir istaigų atstovus į bendrą posėdį sausio 21 d. 6 val. vakaro Rua Condição n 75. Iniciatorių grupė.

Kitame „L. Brazilijoj“ numery pradedsim spausdinti didelę apysaką: „Kaip moteriškės pasisventimas išgelbėjo Tėvynę nuo priešų“.

Redakcija.

Pono Lietuvos Valstybės Prezidento atsakymas į „Aušros“ memorandumą konsulo klausimu.

Respublikos Prezidento Kancelarija. Nr. 207.

Kaunas; 1928 m. sausio mėn. 17 d.

Ponui Brazilijos Lietuvių sąjungos „Aušra“ C. Valdybos Pirmininkui.

Ponui Respublikos Prezidento pavedamas atsakyti į Jūsų adresuotą Jo Ekscelencijai Respublikos Prezidentui prašymą Lietuvos konsulo Brazilijai reikalui šiuo pranešu, kad tuo prašymu yra atkreiptas p. Ministerio Pirmininko ir Užsienų Reikalų Ministerio dėmesys ir, kiek žinoma, konsulas bus paskirtas (mūsų pabrūkta. P. e. d.)

Daug nuširdžių pasveikinimų ir geriausių linkėjimų iš Lietuvos Broliams Brazilijoj!

Kanceliarijos Viršininkas (parašas).

Tarnaitė - princesė

(Tikras atsitikimas)

Prieš kelerius metus visas pasaulis juokėsi iš tu vokiečių, senosios Vokietijos garbintojų, kurie davėsi apgaudinėjimui paprasto jaunu lo, pasivadinusio sosto įpėdinio sūnum ir įvairiais sukčiavimais viliojusio iš jų pinigų.

Šiomis dienomis Erfurto teismas nagrinėjo moteriškės Domelos bylą. Kaltinamajam suole atsidūrė paprasta tarnaitė, kuri pasivadino karališkiosios giminės nariu ir naud damasi savo „aukštą padėtimi“, apgaudinėjo lengvatikius žmones. Kaltinamoji — 42 metų amžiaus Marta Bart. Ji iš pat mažens gyveno apie karaličius, juobai susijojusi, kad jos gyslose iš dalies teka poniškas kraujas: jos tėvas buvęs kažkoks „von“ bet paskui motina ištekėjusi už paprasto gelžinkeliečio, kurs davė mergutei savo vardą. Martai teko pasitenkinti tarnaitės darbu. Bet ir čia ji ieškojo progos tarnauti pas aukštos filmės ponus, grai-pus ir maršalkus. Karo metu ėjusi gallostingosios sesutės pareigas, ji kelis kartus už smulkias vagystes buvo nubaut.

Pagaliau, 1920 m. savo gintam mieste Erfurte ji susipažino su skrybėlių dirbėja, didelo senjo režimo garbintoja. Nuo čia prasidėjo jos nepaprasta karjera. Aferistė kaip didelį sekretą išpasakėjo savo kilmę: ji esanti nelėguli buvusios Graikijos Karalienės Sofijos ir Austrijos princų dukte, buvusi Bulgarijos karalius Boris sužadėtinė, Vokietijos sosto meilužė ir t. t. Skrybėlių dirbėja, gana pasiturinti moteris, visiškai iškėjo siems klaidėjimams. Ji net pradėjo vadinti ją „ekselencija“.

Nuo to laike apsvaigusiai nuo pažinties su tokiu „aukšte“ giminės ponina skrybėlių salono savininkei jokia anka nestrodė per sunki. „Princesė“ viliojo pinigais, sugalvodama fantastiškius reikalus. Čio jai reikėjo šimtas mar-

kių del sosto įpėdinio, kuris nori skirtis nuo žmonos, čia reikėjo sušelpiti tai viena, tai kita hercogienė ir t. t.

Visiems tiems „reikalams“ skrybėlių dirbėjos davė pinigų, tikėdamasi šinteriopo padėkos t. d., kada „ekselencija“ atgausianti savo turtus, del kurių ji jau užvedusi bylą. Pagaliau, Marta apsigyveno pas senutę, kasdien gaudavo laiškų nova iš sosto įpėdinio, užsakinėjo brangius pietus net 12 žmonių, bet su sąlyga, kad senutė per pietus turi išėiti iš namų. Paskui pasirodė, kad pietuose dalyvavo ne princas ir hercogai, o paprasti jos pažįstami vežikai, tarnai... Ištirus ketvrtius metus ji apgaudinėjo krautuvės savininkę, kol pagaliau privėdė šią prie bankroto. Paskutinis senutės turtas buvo perduotas iš varžytiniu.

Idomiausiai, kad „princesė“ apgaudinėjo panašiai ir kitus, dargi net vieną gydytoją ir visišbučio savininką. Visas miestas laikė ją princese. Kavinėse, kurias ji lankė, prisirinkdavo nemaža žmonių, kurie norėjo pamatyti „princeę“. Atsirado žmonių, kurie tvirtino, tikrai ją matę Berlyno jodinėjant kaizerio laikais.

Bet pasauly nieko nėra amžino. Atsirado žmonių, kurie paabejojo jos „karališkąja“ kilmę. Pasirašius po jos praėiti, buvo sustatyta visa ši nepaprasta apgyvystė. Dabar princesė atsidūrė kaltinamųjų suole ir nubauti dviems metams kalėjimo.

Ši byla kreipia dėmesio tuo atžvilgiu, jog parodo, kad Vokietija dar turi žmonių, kurie iki apkvaišimo garbina „esenuosius“ laikus, ir kad ten dar ir šiandien vienas princų vardas jau svaigina žmones:

(Iš «Lietuvos Aidas»).

KORESPONDENCIJOS IŠ LIETUVIŲ KOLONIJŲ GYVENIMO.

Rio de Janeiro. Brazilijos sostinėje lietuvių gyvena ne daug. Skaitoma 200-300 žmonių. Daugiausia — darbininkai. Yra keleta inteligentų.

Iki 1928 m. spalio m. 14 d. nebuvo jokios organizacijos, visi lietuviai gyveno pakriuke. Bet dėka p. p. Justinui Šauliui, Arturui Jekeliui ir Jonui Saurusaičiui tapo suorganizuota Brazilijos Lietuvių S-ga „Vairas“ ir jau gyvenimas pradėjo eiti kitu — organizuotu keltu.

Nors S-ga gyvena dar trumpą laiką, vos tik 3 mėnesių, bet jau daug įalartyta.

Išrinkta vieta, kur lietuviai sekundieniais visi renkasi ir praleidžia smagiai laiką. Šita vieta, tai sodnas — Quinta de Bos Vista. Ten visuomet nuo 3 val. po pietų galima rasti lietuvius pasipuošusius su tautiniais ženkliais prieš krūtinės.

Padarytas vienas išvažiavimas su murika į salą — „Ilha do Governador“ kur laikas tapo praleistas labai smagiai: pažaista, pašokta, padainuota. Kuomet grįžo namon, bondėje ir laive garsiai skambėjo lietuviškos dainos.

Sąjunga „Vairas“ turi savo biurą lietuviškam pensione — Avenida Mem de Sá Nr. 16, kurio savininku yra lietuvis Jonas Survila. Ten valdyba daro savo posėdžius šeštadieniais nuo 7 val. vakaro ir ten randasi lietuvių skaitykla.

Bendrai, pastangomis veiklios valdybos, kuriai sudaro Jonas Saurusaitis (pirmininkas), Arturas Jekelis (vicepir.), Justinas Šaulys (sekretorius), Jonas Survila (įždininkas) ir Jonas Braktus — narys, daug nuveikta. 1929 metais valdybos priimta namata sumoje net 1700 milreisų. Šausio mėnesį įvyk visuotiniai narių susirinkimas su paskaita.

Tik reikia apgalvoti, kad ne visi dar lietuviai yra nariai tos Sąjungos, bet reikia tikėtis, kad ir jie įstos.

Narys.

Red. priedašas: Džiaugiamės,

Lietuvos Valstybės dabartinis Prezidentas P. Antanas Smetona ir buvęs Prezidentas P. Kazys Grinius.

Pastaba: P. Smetonos valdžia paskyrė P. K. Griniui pensiją iki gyvos galvos po 1200 lit. mėnesiui.

Koki kraštai šiandieną diktatorių valdomi.

Pirmiausia Italija, kurios visagalini-

kad mūsų broliai lietuviai jau pradeda suprasti organizacijų reikšmę ir buriasi į sąjungas. Su laiku visose lietuvių kolonijose turėsime panašias į „Vairą“ sąjungas.

Linkime Rio de Janeiro sąjungai pasisekimo jos darbuose.

tis valdovas yra Musolini; toliau Ispanija su savo Primo de Rivera. Turkija irgi turi „laimės“ tureti vieną viską norinti daryti kumštį. Kemel-Paša; paskui Graikija, nors ten diktatoriai yra nepastovus pats ir Portugalijoje. Paskutiniu laiku įvesta diktatura ir Jugoslavijoje bet ten karališka diktatura. Kai kurie žmonės sako, kad ir Lietuvą valdo diktatoriai: p. Smetons su Voldemaru, bet ar tai tiesa?

Kur daugiausia automobilių?

Zinoma, kad šiaurinėje Amerikoje. Ten vienas automobilis išpuola keturiems asmenims; paskui eina Anglija, kur vienas automobilis dvidešimties šešiams asmenims. Toliau daugiausiai automobilių turi Prancūzija ir Vokietija. Nepaskutinioje vietoje stovi ir Brazilija. O kurioje vietoje stovi Lietuva?

G. Strelisker

Nepaprasti nuotikiai reporterio Smuto.

ROMANAS.

PIRMOJI DALIS.

(Tęsa).

Dusliai šnioksdamas miesto gelžkeilių traukinys įbėga stotin Aleksanderplatz. Šviečia signaliniai žiburiai, blizga pėviesti vagonų langų stiklai, o pro juos matoma besirengiančių lipti laukiančių žmonių silnetai.

— Ko gi tamsta žiūrini? nuolatos pro langą, — šaukia policijos agentas Šulc, — jūs vis viena jau neišvengsite „Rudonųjų N-mų“ (taip vadinama Berlyno policijos prozdiumo būstinė). Velyk prisipazinkite geruoju, kad jūs Viliamas Bratt, taipgi Džon Alvers ir tas pats Eduard Torsen. Daugiau aš nuo jūsų nereikalauju. Likusią šios nakties dalį jūs galėsite praleisti ramiai.

Smutas nesijodina. Jau pusvalandis kai jis stovi 117 policijos-prezidiumo kambary ir klausosi užduodamus jam klausimą po klausimo, nepatenkinamas valdininką jokiu atsakymu. Areštavusis Smuta šnips prisiglaudė prie sienos ir įsmeigęs į Smutą akis, tarsi nori jį kiauurai perverti savo žvilgsniu. Bet Smutą sunku išjudinti.

Staiga policijos komisaras pašoksta nuo savo kėdės ir atidaręs portigara, siūl:

— Ar ne malonėtumėt papirose, ponas Bratt?

— Aciu, — atsako Smut. — Visu pirmu, — aš ne Bratt, o antra — ne Alvers ir trečia — ne Torsen. O keivirta — aš nerūkau tu papirose, kuriais ap rūpina savo valdininkus Berlyno policijos-prezidiumas, kad ištraukti iš „nusikaltėlių“ prisipažinimus, juolabiau, kad man visai nėra kame prisipažinti. Ir jeigu tamsta iš tikrųjų toks malonus, tai ma-

lonėkite mane pavaišinti iš mano paties portigara, kurį kartu su kitais mano daiktais jūs taip nandagiai iš manęs paėmėt. Dėkoju, pone komisariau. Malonėkite užirūkyti ir jūs pagelbininkas prie dujų.

Tarp kit ko, prašau man dovanoti, kad aš gal nevisai tiksliai jus įvardiju — aš nežinau jūsų laipsnio, o antra — jūs man ir neužirekomendavote.

Komisaras mandagiai šypsosi. Jisai nenori savo aukai sugadinti gero ūpo. O svarbiausia, kad jis jau privertė kalbėti.

— Atsiprašyti man reikia, — pertraukia jis Smutą kalbą gerai išdėstytu tonu, — aš vadinuosi Šulc.

Amerikonas išslegvo nusilenkia. — Smutas.

— Ne ne, — skubiai įterpia policijos komisaras, — tai netiesa. Nemeluokite. Jūs vadinatės Bratt.

— Aš nuoširdžiai gailiuosi, kad negaliu būti jums naudingas. Juk jūsų rankose mano pasas. Tikiuosi, jūs skaityti mokate? Aš — laisvas Amerikos pilietis, supranteite jūs mane?

— Bet jūs turite dar vieną pasą, ir tas antras išrašytas visai kitu vardu — vardu Oskaro Bloso. „Gimė Milonki, trisdešimtis trijų metų amžiaus“. Kaip jūs šitą paaiškinsite?

— Visai paprastai, pone komisare: aš — žurnalistas, ir pildant užduotis man tankiai tenka plaukti su svetima vėliava. Oskar Blo, tai galima sakyti, mano pseudonimas, bet prieš Dievą, policiją ir gerbiamąją publiką, aš vadinuosi — Smut. Aprašytos pase žymės visai atitinka tikrolybę. Man 33 metai gimiau aš, ties, ne Milonki, bet Dinseldorfe; 7 metų amžiaus aš su tėvais išplaukiau už vandenyno, emigruodamas Amerikon, ir po 24 metų aš priėmiau pilietybę ir tapau tikru Amerikos piliečiu. Ar jūs norite dar ką ką sužinoti?

— Aš su pasitenkinimu imu tai domėn, kad jūs vadinatės Smut. Bet gi galų-gale prisipažinkite, kad jūs kai kada veidavote ir William Brato vardu, jis gi ir Alvers ir Torsen?

— Bereikalo jūs stengiatės, pone komisariau. Galiu jus užtikrinti, kad

keletas dienu atgal Vokietijos pasienio policija lygiai tokį pat pareiškė įtarimą, bet greitai turėjo suprasti, kad jiniai skaudžiai suklydusi. Dar kurta jums kartoju (apie tai jau aš buvau pranešęs jūsų kolegai pakeliui, kai jis mane areštavo), kad aš ne tas kurio jūs ieškote, kad šitie policijos įsišokinai man labai nemalonūs, kad aš tikrai vadinuos Robert Smut, kad aš iki šio laiko buvau „Niu-Jork Taims“ svarbiausiu reporteriu, o dabar esu pakviestas organizuoti specialų reportazą „Reikskurjeris“, kuris jums, tikriausiai žinomas.

— Tas labai įdomu. Aš pažystu daugelį „Reikskurjerio“ bendradarbių, kadangi tenka tarnybos reikalais tankiai su jais susitikti.

Tiktai neprisimenu, kada nors būčiau girdėjęs jūsų vardą. Bet aš mielai noru jums suteiksiu patarnavimą ir telefonuoju į redakciją. Ar negalėtumet man kurį asmenį įvardinti, kuris paliudytų jūsų tapatybę?

Komisaras abejingai žiūri į Smutą.

— Im, — galvoja tas, — aš tik šiandien atvykau į Berlyną ir dar neturėjau progos susipažinti su bendradarbiais. Vienok pasistenkite išsukti svarbiausį redaktorių, kuriam aš jau rekomendavau.

— Tuojaus. Vieną momentą.

Komisaras nukabina triūbelę.

— Sujunkite mane su „Reikskurjeriu“. — Taip.

— Allo. Kalba polici-prezidiumas 11-as skyrius, policijos komisaras Šulcas. Galima paprašyti prie telefono svarbiausį redaktorių p. Klar? Jau išėjo. Gaila. O gal jūs žinote, kur jį galima surasti? Namie? Malonėkite, adresą. Numeris? Dėkoju.

Ir jis pakabina triūbelę.

— Aš įpėju jus, — nebandykite mane klaidinti melagingais prirodinėjimais, tuo tik sau pakenkiate. Aš tuojaus siunčiu automobilį, kad atgabenti p. Klar: eustatysime „akis į akį“.

— Aš maldauju to, — šaltai atsako reporteris, — aš anaipol neturiu noro nakvoti jūsų namuose.

Už pusvalandžio stamboka svarbiausio redaktoriaus figūra, pūkdamas

peržengia slenkstį. Jisai kiek užsigavęs, kad vidunakty jį sutrukdė.

— Atleiskite, — sako komisaras, eidamas į jį, — aš labai jums dėkingas, kad jūs sutikote asmeniškai pribūti čia. Žmogus, kurį jūs matote prieš save, tapo šiandien areštuotas. Jis tvirtina, kad jis yra Robert Smut ir kad jis yra jūsų redakcijoje bendradarbis.

Vienok pas mus yra pamatas spėlioti...

— Yra pamatas spėlioti... taip, — murma Klar, — aš tiesa pasakius, galiu tik patvirtinti, kad šis žmogus šiandien po pietų atvyko pas mane su vizitu, kaippo minims Smut.

— Ach, taip, — su matomu pasitenkinimu atsidusta policijos valdininkas, — reikia, jūs daugiau nieko nežinote apie šį žmogų? Mums įpatingai svarbu tai pazymėti.

Klar neramiai žiūri į Smutą.

— Aš galiu tik pasakyti, — išdidžiai, apistodamas prie kiekvieno žodžio, atsakinėja Klar, — aš šį žmogų šiandien pamaciau pirmą kart. Bet dėl visa ko turiu pridurti, kad mūsų laikraščio direktorius p. Bilvein, trys mėnesiai atgal, būdamas Šv. Šiaur. Amer. Valstijose, kvietė bendradarbiauti mūsų laikraščiu koki tai Smutą iš Nev Jorko. Jo atvykimo mes laukėme trys dienos tam atgal. Aš, asmeniškai, buvau tvirtai įsitikinęs, kad atvyziavusis šiandien žmogus tikrai yra reporteris Smut. Bet tuo pat metu, suprant ma, aš negaliu prisiekti, kad tai iš tikrųjų taip. Priepažystu, kad visiškai nesuprautų to, kas trumpu laiku čia atstikto.

— Pone Smut, jūs gi be abejo turite kuriuos nors dokumentus, liūdijiančius jūsų tapatybę?

— Turiu, — atsako Smut.

— Turi, — priduria Šulc, bet turi du pasus, išrašytus dviem skirtingais

— O, o, — nustebė Klar, — ši aplinkybė verčia abejoti. Dabar ir aš pradėdu abejoti, kad prieš mus tikrasis Smut.

Policijos komisaras užgėdintai trina delnus.

— Dabar jūs matote, mano mielas Bratt, — kreipiasi jis į Smutą, — aš bu-

Linksmoji Valanda

Policijoje.

Policininkas: Klausyk, tu jau antra kartą, čia man besant, patenki už vagystę; kas gi iš tavęs bus? Vagis: Ar aš kaltas, kad tamsta vis čia vienoje vietoje sėdi, sėdi ir negauni kur jokios aukštesnės tarnybos.

Lietuvanio kupletas.

I

Kada jauna pora jau veda — žada, žada
Mylėti vienas kita labai karštai, karštai
Bet tie visi meilės priežadai bun neilgai...

2

Girtas žada blaivybę tverti, tverti, tverti...
Prasišęs kortom — neblašti, mesti, mesti...
Bet tie visi geri priežadai bun neilgai...

3

Kaltas teisme jau atsiprašo, prašo, prašo...
Ir kišenius nebrėst žada, žada, žada.
Tik tie visi priežadai bun neilgai.

4

Moters, merginos jau visos,

visos, visos

Nori sau turėti daug širdžių vyrų, vyrų,
Bet tie jųjū norai vis mainos — nū pastovės!..

Darbštus elgeta.

Ponas: Nugi, ar negėda taip vėlai dar elgetauti!
Elgėta: Ką darysi, ponuli, sunkūs laikai, reik padirbti ir neskaitant valandų.

Jam laškelis.

Senstelėjusi kaimo mergelė, atėjus pas miesto panelę ir prašydama parašyti „jam“ laškelį, sako:
„Tamsta jau geriau žinai, panele, kaip „jam“ parašyti, kad jis mne viena tik mylėtų, o kitas visas pamestų.
Jrašyk Tamsta jam nuo manės į ta laškelį tokių žodelių, kad jis tuoj, kaip musė prie medaus, prie manės priliptų.

Visuomenės veikėjo paskaita.

(Monologas)

Brangūs idėjos draugai! Taip nors jums pasakyti koki prašmatnų pamokslą. Pamokslas!.. Pamanykit, bepigū pasakoti iš knygų arba kepurės, bet kai reikia gliaudyt iš galvos, o tai smegenis džiovink.
Aš, taip sakant, kaip visuomenės veikėjas, noriu jums parodyt gyvenimo faktą, taip sakant, tokį faktą, kuriame nepaslysit.

Kaip Jono sūnus norėjo lergvai uzdirbti 100 dolerių.

Buvo tai ne taip seniai. Gyveno vienam lietuviškam kaimo prie upelio kranto Jonas su sūnum. Gyveno laimingai, turėjo visko užtektinai, tik pinigų gal trūko, bet ir be jų apsieit galėjo. Viskas būtų gerai, jei ne gretimo kaimo Onos duklė. Mat Jono sūnus ir Onos duklė užsimanė bendrai padaryti tėvams špota. Tiesa, seniai jau mylėjosi, bet toliau kentėt netur jau jėgų. Jono sūnus sako mylimajai: „Mes neturim pinigų, negalim dar susivienyti. Bet aš radau gerą būdą užsidirbti jų. Keliausiu sveiman kraštan, ten gausiu pinigų ir tave pasiimsiu“. Onos duklė nors nenorėjo, bet sutiko.

Pavasariui išaušus ir sukrapštes šlaip taip iš tėvelio pinigų ir paėmęs su savim kokį tai raštelį, kurį jam tėvas buvo dovanojęs, iškeliaavo svetur. Dienos slenkė, laikas bėgo ir ant galo Jono sūnus išvydo Brazilijos kraštą. Koks laimingas tapo! Bet laimė tęsėsi ne ilgai. Reikia dirbt ir kaip dar dirbt! Viena syk pamane sau: turiu raštelį, kurį iškeisiu ir gausiu pinigų. Bet kur ir kaip — supratimo neturėjo. Bet ir čia laimė jam atėjo. Vienas biuras, raštelį jo paėmęs, sako jam: „Sulig juo tu tik gausi pinigų Lietuvoj, krašte savam, sausio 2 dieną. Turėk kantrybės ir toliau ir praslinkus mėnesiui vienam tu turėsi pinigėlių sau“.

Mūsų gyvenimas, nelyginant Pilypo plikė mušalų apsėsta, taip, nelyginant ir mūsų gyvenimas apstotas, degtinės mašalų, tinginystės tarakonų pripildyta. Taip, aš čia iš savo gyvenimo puslapį pavyzdžiais parodysiu, kaip visokiame padėtyse, taip sakant, po margąja žemele begyventi, savo supratimą išplėtoti. Pats, taip sakant, patyriau. Esu trijų organizacijų narys ir, taip

(Tąsa 6 puslapy)

Biurui vekselį palikęs ir paėmęs sau kvitelį namo laimingas išdundėjo. Dienos slenkė, laikas bėgo ir 2 sausio jau atėjo. Bet nabagas jau užmiršo, kad 2 sausio Lietuvoje tas raštelis bus išpirtas. Kantrybės neuztekęs, ir paėmęs tą kvitelį stačiai drožia jau į biurą. Ten pamatęs tą pat poną ir padavęs jam kvitelį, stačiai sako:
„2 sausio jau atėjo, pinigėliai tur būt gauti. „Imkit savo ta kvitelį, o pinigų man gražinkit“. Biuro ponas pažūrėjo ir taip tarė: „Raštelis tavo Lietuvoje, gal yra jau ten išpirtas, bet mūsų Lietuva nuo mūsų randas dideliu atstume“.

Jono sūnus neklausydams ir manydams, kad apgautas, į delegatą nuplėškėjo. Bet ten rado priėmimą jau kitokį, negu manė. Išklauses viską delegatas sūnui Jono taip jau tarė: „mou amigou, va embora, pinigėliai tie tavieji negalėjo dar ateiti. Jiems atėjus tu juos gausi, o dabar taip būk malonus iš mano biuro eit embora“.

Jono sūnus nelaimėjęs, namon grįžo nusiminęs. Atsilėjęs taip sau tarė: „Daugiau nieko neklausysiu ir patarėjų lauk varysiu. Biuro ponas tur teisę; pinigėliai tie manieji dar ateiti negalėjo“.

Faktas.

Bemigio rekordas.

Lūguista rekordų manija neduoda žmonėms miegoti. Ši posakį gerai suprato vienas San Antonio miesto gyvenotojas, kuris, kvaila ambicija sekdamas; nutarė įgyti bemigio čempiono vardą. Išgėręs 35 didelius puodelius juodos kavos ir surūkęs 7.0 papirošų, jis pajėgė išbūti nesudėjęs blakstienų 150 valandų. Jo pradžia turėjusi tokį didelį pasisekimą, kad nutarta suruošti turnyrą ir sumušti šį rekordą.

Kiek japonų Brazilijoj.

Japonijos konsulo Dr. Tetsusuke Tarama pranešimu Brazilijoj gyvena apie 70.000 japonų, kurių didelė dalis gyvena apie Amazona.

vau teisus mano spėliojimus. Jūs, kaip matau, pavojingas žmogus...
— Jūs teisus, pone komisariau, bet aš ne tas, kurio jūs ieškote.

— Palikite, prašau, jūn tuščias baikes. Jūs joms nuolatos dangstotės amerikonišku žurnalistu, kai pakliūvate į rankas policijai. Nejaugi jūs manote, kad aš neturiu pakankamai žinių apie jūsų „darbelius“? Aplinkrašty, kurį mes gavome, daug pamokinančio pasakytą apie jūsų veiksmus. O todėl gal vis tik pagaliau jūs pripažinsite, nes prištinai aš pradėsiu kitiškai su jumis pasielgti, ir taip?

Patarnu jums pagalvoti...
Smuto veidas pyksta — juo giliau miškan, juo daugiau malkų.
Dabaigimui visa ko Klar daro iš vadas gilaus persitikrinimo t.nu:

— Taip, pone komisariau, man atrodo, kad jūs šiandien sugriebot žymų ekzempliorių savo kolekcijos papildymui. Belieka jus tik sveikinti.

— Jūs sveikinimai, gerbiamausias redaktoriau, kiek ankstybūs, — jėmaišė Smut, — pakartojū, kad judu abu klystate.

— O kaip jūs galite tai įrodyti? — klausia Šule.
Smutas tuo tarpu užsimąsto.

— Stop, — ūmai ištaria jis, — šit ir idėja. Ar negalėtumet tamsta padaryti man malonuma nusivežti mane pas stats-sekretorių Koblin? Mano žinotomis jis apsižyveuo viešbuty Adlen. Jis puikiai mane pažysta ir, tikiuosi, kad tokio asmens liūdymas pilnai patenkins net Berlyno policijos komisarią.

Šule nerviškai baladoja pirštais į stalą.
— Aš bijausi trukdyti jo Aukštybę tokiu abejingu reikalu, — priešinosi komisaras, — jo Aukštybė, kaip ir p. Klar galės duoti tik menkutį paaiškinimą, kad jūs Smut. Bet jūs gi, ne Smut — man

dabar jau neapdumsite akis. Jūs — Viliam Bratt, taipgi Džon Alvers ir Edvard Forsen.

— Bet aš kategoriškai jūsų prašyčiau vengti tokio tono, — pyksta Smut, — priešingai, aš iš tikrųjų pradėsiu tikėti, kad aš tas, kurį jūs ieškote. Geriau susitarkime, p. Šule. Šit kaip. Pašaukite stats-sekretorių į Policijos prezidiumą, asmeniškai perstatymui. Jeigu misteris Koblin tikrai pasakys, manęs nepažysta, tada aš, garbės žodis, pripažinsiu visame, ko tik jūs iš manęs reikalaujate.

— Jūsų „garbės žodis“ ne toks jau rimtas argumentas, kad aš jo būčiau priveratas...

— Pone komisariau, dabar jūs jau darotėz net nemandagus. Ir jumė teks mane ilgai tardyti — aš visiškai nesutinku atsakinėti į klausimus.

— Na, jau ne; — atengiasi komisaras suminkštinti, — jūs gi matote pats, kad aš sukaltamas žmogus. Jūsų prašymą aš pasiruošęs patenkinti. Palūkekik minutėlę.

Policijos komisaras duoda ženklą šnipui, stovinčiam prie durų. Tas išbėga ir greitai grįžta su trimis valdininkais.

— Automobilis laukia, pone komisariau.

— Puiku, — Šulecas pakyla, — tad pone Smut, padarykite mums malonę ir leiskite sukaustyti jūsų rankas, kad pakeliui jums neužsigeistų pabėgti.

Mes norime padaryti mažą pasivažinėjimą Unter-der-Linden gatve ir pasinaudodami šia proga, parodyti jus jo Aukštybei p. Koblin. Pone redaktoriau Klar, aš dar kartą jūsų atsiprašau už sutrukdyimą ramybėz. Jus pats suprantate, kad tai buvo reikalinga ir jūsų laikraščio interesams. Tikiuosi, leisite man ir toliau į jus kreiptis, jei tai būt ūgi jis?

reikalunga.

— Po to trys šnipai apsupta Smutą ir laiptais eina kieman, kur laukia parengtas automobilis.

Už sekundės ateina Šule, įsako šoferiui kur važiuoti ir sėdasi greta Smuto. Didžiulai polcei-prezidiumo vartai atsidarė, ir automobilis švilpia viešbučio Adlen linkui.

Laimel p. Koblin namie. Jis su savo sankleiviais sėdi viešbučio restorane ir laisva valia aukoja savo ausis laukiniems „džaz-band“ garsams. Pro šalį slenkia škančių porėlėz, šauda šampano kamščiai, oras atsiduoda brangiais kvėpalais.

Staigiai prie jo peties lenkiasi viešbučio užvaizda:

— Jūsų šviesybė, keletas žmonių nori jus matyti kokiu tai skubiu reikalu.

Koblin pakelia nustebusias akis.

— O, kas gi jie tokie?

— Iš polcei-prezidiumo, Jūsų Aukštybė.

Nusistebėjimas augo.

— Ir tas labai skubu?

Užvaizda trauko pečiais.
— Jė atsivežė kokį tai subjektą, — tylai pranešdinėja užvaizda, — dalykas liečia areštą ir...
Koblin atsistoja ir deda cigarą į peleninę.

— O kur gi randasi tie žmonės? — Direktoriaus kabinete, Jūsų Aukštybė.

Minutei praslinkus aukšta Koblino figūra pasirodo vestibuly; policijos komisarius trumpai praneša reikalą, kuris priveritė kreiptis nakty į Jo Aukštybę.
— O, Jė, — tvirtina Koblin, — aš puikiai pažystu misterį Smut. Mes kartu atlikome kelionę į Europą. O kur ūgi jis?

Jiedu eina į direktoriaus kabinetą. Koblino veidas švinta.

— Mister Smut, kokiose aplinkybėse mes susitinkame? Ką gi jūs tokio padarėte?

Šule veidas reiškia sumišimą.
— Ar tai išiesų p. Smut, Jūsų Aukštybė?

— Tikrai, mano mielas, tikriausiai, tai jis.

— Ir suklydimas nedaleidžiamas?

— Tikiu, aš gi p. Smut pažystu iš „Niu-Jorko Taims“. Ir manau, kad jūs, pone komisariau, tapote didelės klaidos aukla.

Aš visiškai galiu patvirtinti tapatybę arštutuote.

Šule jaudinasi.

— Jūsų Aukštybė, mums patiektos žymės visiškai sutinka su šiuo žmogumi, bet jeigu Jūs jau tvirtinate kategoriškai...

— Žinoma, bet kame gi kaltinate p. Smut?

— Smut ne kaltinama. Bet Bratt, jis gi Alvers, Torsen.

Koblin garsiai juokiasi.

— Reiškia jūsų dvynas vėlei pasirodė scenoje, pone Smut? Jums išiesų nesiseka. Tas tipas, jei neklystu, kartą jums padarė daug nemalonumų Mekeikoje? Smut linguoja galva.

Jūs buvote vienintelis mano išvauduotojas. Pone Koblin, — linksmai atsako Smut, — aš buvau bepradedąs galvoti ir bijotis del to, kad teks nakroti policijoj; Vokiečių policija jau man pradeda gadinti nervus.

Šule tvledamas paliuosuoja Smute rankas iš retėzių.

— Liūdymas Jūsų Aukštybės tiek autoritetingas, kad aš pilnai patenkintas. Misteri Smut, jūs laisvas. Tik prasyčiau įduoti man jūsų adresą, kad reikalui atsitikus galėčiau jus surasti. Kur gi jūs apsigyvenote?

— Viešbuty Fiurstengof.

— Dėkoju. Ir dar kartą prašau atleirti. Liūdnas nesusipratimas.

(Tąsa seka).

Tešinyš iš 5 puslapių

sakant, jų veikėjas. Žinai, darbo iki kaklo, nors plyšk! Nors tiesa, į susirinkimus visai nesilankau. To reikalauja, taip sakant, politika ir taktika. Mat koks dalykėlis: vienį šaukia susirinkimui ir kiti, o dažnai ir treti. Eisi pas vienus, kiti užpyks, ot ir ne pas vienus. Pagaliau po visko pasirodo, kad nė vienas susirinkimas neįvyko. Aš nekaltas, kad nariai nesilanko, juk kad aš neatėjau, nieko nereikš. Te būna nors kasdien.

O, brangūs draugai! Kas bus do veikėjas, jei į kiekvieną susirinkimą lankysis. Taip sakant, jis turi būti kaip reiš svečias, ot tuomet visi gerbs.

Vieną sykį nutariau išpoškint paskaitą, taip sakant liuktauną paskaitėle. Visa mėnesį galvoju; vis niekai, kaip nesimezga, taip nesimezga, nei temos, nei minties Mastau.

Vieną šeštadienį kūmas meitelių plovė. Kviečia ir mane į skerstuvės.

Meitelis, taip sakant, kaip jautis, mažiausia dvidešimtis pūdu. Vienas kumpis svėrė keturioliką kilogramų, o kur gi galva ir kit s galas.

Taip sakant, pagal Jurgio ir kepurė; koks meitelis, tokios skerstuvės. Penketa butelių išdžiovinom. Nors aš blaiviniukas, bet kai toks laikas, skerstuvės, negi paniekinsi kūmo vaisės ir džiangsmą. Gurkėniojam!

Atsiminiau, kad ryt t. y. sekmadienį, turiu paskaitą suruošti.

„Kūmai, sakau, man bėda: ryt turiu paskaitą suruošti, kur čia temą surašyti?“

„Tavo galva gera“, giria kūmas „surasi šimtos temų, išgerkim dar po burnelę“.

Džiovinam...
Sumaniau... reikės išpoškinti apie blaivybę; manau sau, čia tai svarbus klausimas. Gerai! Vancosiu...

Rytui nudardėjus, po įvengtų mišiu po visko, važiuoju į miestelį — paskaitos išvaot.

Nuvykstu. Pina salė svetelio, visi kažko laukia, aišku — paskaitos. Sulaukęs savo eilės drožiui, net kink s timsi: „Vyrai, moterys, sakau, paklauskite, taip sakant, svarbių dalyku. Taip sakant, dažnai žmogus suklypsta, nežino kas jam reikia daryti, taigi, sakau vyrai, moterys, jus nebūkit kaip kūmo meitelis, kuris savo blgu gyvenimu priėjo prie to, kad tapo negarbingai paplūtas. Nereikia, sakau, taip sakant, blogai elgtis“.

Visi net akis ištempę klausos, vadinasi, įdomaujas. Jaučiu, kaip veikia tvirti argumentai.

„Vyrai, moterys, sakau toliau, kam jus taip netinkamai elgiatės su ta degtine, visi visur šaukia: valio, taip sakant, blaivybė! Kaipgi bus blaivybė, kad jus degtinės nenaikint. Stovi lentynose armijos bonkų, o jūs tik keikiatė. Niekai, sakau, vyrai niekai. Ot, pamokit šitaip, kaip vakar pas kūmo meiteli išdžiovinkit viską, taip sakant, iki lašo, ot ir neliks. Toks, tai suprantu, netikinimas. Sakau, vyrai kartu su moterimis, nebūkit kaip kiti, bet būkit kaip aš ir tuomet, taip sakant, bus blaivybė. Na, sakau, valio pamokslas, paskaita visa baigta.“

Pavasario Vyzūnų kaimynas.

REIKALINGI AGENTAI.

UŽDARBIS UŽTIKRINTAS

Kreiptis į

Casa

INTERNACIONAL

Rua Conceição 75 nr.

„Lietuvio Brazilijoje“

Skaitytojams

Jei nerit, kad Jūs laikai nežūtų,

rašykite savo antrašį taip:

Vardas, pavardė

Caixa postal 3311 - S. PAULO

Brazilijos žinios

Brazilijos vaisiai Anglijos rinkoje.

Per pirmuosius septynis mėnesius 1928 metų Brazilija pardavė Anglijai vaisių už 2 000 svarų (apie 1 milijoną ir 200 tūkst. angų dolerių).

1929 metais Brazilija mano parduos vaisių už didesnę sumą. Vienų larančių manoma pasiųsti 500.000 dėžių. O kur bananai ir kiti vaisiai?

Tabako industrija.

1928 metais visoj Brazilijoje tabakų buvo apšėta 62 918 hektarų žemė. Pagaminta tabako viso apie 87 milijonai kilogramų. Eksportuota užsieniu apie 30 milijonų. Likusį tabaką surūko brazilijonai, taip pat padedam rūkyti ir mes lietuviai.

Kavos eksportas.

Vienas didžiausias turtų šaltinis Brazilijoje yra kava. Ji kasmet valstybei duoda daug įplaukų. Taip 1928 metais eksportuota užsieniu apie 14 milijonų maišų maždaug už 320 milijonų dolerių. Ši suma gauta užsieny. Beto perduota ir Brazilijoje užsieniu firmoms už 300 tūkst. angų dolerių.

Streikas Brahmoj

Sausio m. 9 d. Rio de Janeiro

mieste ašaus dirbtuveje „Brahma“ prasidėjo darbininkų streikas. Pirmoje eilėje susireikavo visi vežikai ir šoferai, paskui visi ekspeditoriai. Streiką iššaukė mežas atlyginimas, nes Brahmoj mokama naujiems darbininkams tik po 6 mėnesius už 9 darbo valandas, paskui, žinoma, si atlyginimą pakelia.

Prasidėjus brusedėjimui ir kitų darbininkų tarpe „Brahmos“ Direkcija buvo priversta kviesiti policijos pagalbos. Ir dabar dar dirbtuveje randasi raitosios policijos eskadronas.

Kas įdomiausia, kad kiekviename „Brahmos“, automobilių greta šoferio sėdi ir policininkas.

Potvinys Rio de Janeiro mieste.

Sausio 11 d. iš pat ryto prasidėjo dideli lytus. Lyjo kaip iš „backos“ Jau 11 val. gatvėmis negalima buvo vaikščioti, ti, 12 val. sustoję ejušios visos bonės, o jau 1 val. negalėjo ir automobiliai kurtuoti. Žmonės išsigando: visur pilna vandens, dargi kai kurie namai, kurie stovi šiek tiek žemesnioje vietoje, buvo vandens apsemti; nei bėg, nei rėk! padėtis buvo iš tikrųjų katastrofiška. Judėjimo jokio; kai kuriose gatvėse buvo bandoma net laiveliais plaukti. Yra ir aukų: paskendo du vaikai ir vienas suaugęs.

3 vaj. nustojo lytus, ir judėjimas po mažu įėjo į savo vėžes.

Moterų ligos ir joms vaistai

Kaime kai susergi ir bobos suduoda bent 10 rūšių žolių — dažnai labai greit pasveiksti, daug greičiau, nei nuo gydytojo.

Bet ne visuomet valgomieji, geriamieji ar tepamieji vaistai pagydo ir jei tų kitų, savotiškų vaistų daktarai nevar tola, tai rodo, kad jų mokslas yra netobulus.

Štai vieną pavasario penkt dieną mano brangioji Onytė kaip koks pranašas apsisprendė:

— „Širdel, aš sergu ir rytoj nesi kelsiu“.

Prie tų žodžių aš štai ką sau pamaniau: Onytė guli, aš kaip šuo visa dieną nevalgeu, kambariai netvarkyti, du vaiku ir abu — vienas tenoru, kitas diskontu rėkia, pats naktį nemigęs.

„Bet gal išgyysi?“ sakau jai.

„Ne!“ trumpai atsakė Onytė.

Norėju suminsštinti jos širdį, lyg ką nujaudamas.

„Bet gal... A-a, tiesa, šiandien keičiu tau šokolado nupirkti, bet užmiršau. Ryt būtinai nupirksi, tik neirk“...
„O! blogai išėjo... Onytė mano kalbą savo nenuoširdumo sąskaiton priėmusi riktelėjo:

„Tai tu manai aš nesergu, tu saldumynus man siūlai...“ ir apsiypylė asarėlėmis, vis iš netyčių į mane pasižiūrėdama. Buvau sunaikintas.

„Onyt, širdelė, ne — mat kiekviena liga menkėja nuo gero ūpo, kurį šokoladas gali pateikti“.

Man, tur būt, pasisekė įtikinti, o gal ji pajuto mano sumišimą, tik jau švelniu balsu tarė:

„Širdel, žinai, kad tu mane myli“...

„Na kurgi, ir dar kaip“... susigraudinau aš jau iš tikro.

„Taigi, širdel, nepirk niekniekių — šokoladų ir t. t., nupirk tu man dryzus betelius, kaip kitos ked turi... Juk aš į gatvę neturiu kuo išeiti“.

Tai pasakiusi Onytė atiduso teisingo nugalėtojo atdūsiu ir lyg ją pačią tas rimtumas sujaudino. Jau turėjo 3 poras bačiukų ir vienus kanteplius. Bet tariau:

„Gerai“. Ir rytojaus dieną Onytė anksčiau už mane atsikėlė, liga buvo praėjusi.

Taigi...
Po kiek laiko Onytė geidė namo pas gimines.

Vaziuoti — gerai, bet giminėms pirk įvairių dovanų, o tai juk daug kainuoja...
„Niekio prieš neturiu“, tariau Ony-

tei, „bet pinigų neturiu perdaug, o dar yra skolų“...

„Skolų, skolų! vėpla esi, nemoki gyventi... Žiūrėk, kiti nei pusės neuždėba, o žinomos šilkose, pinigų kaip skiedrų“.

„Tiesa, bet“...

„Na kas bet? Aš noriu važiuoti ir baigti!“

„Nevažiuosi!“ griežtai pareiškiau aš.

„Ot važiuosiu! pamatysi!“ Ir mano Onytė, nuėjus savo kambarin, atsigulė: mat ji susirgo — viduriai, sukėję galva, kojos ir šiaip visa skaudė. Pakviečiau gydytoją, kuris rado kuzkokią ten lotynišką ligą, kuri, sako, nepavojinga esanti, bet...

Bet jie visi taip sako... nepavojinga.

Gydytoji išvažiavus į mane mano brangioji pužė prabilo stipnu balseliu:

„Širdel, leisk nors prieš mirtį savuosius pamatyti. Žinai, kad įvykdinsi paskutinį mano n-ra. Juk tu mane myli“.

„Na, gal ir galėtum važiuoti, ką jau padarysi, tik sergi“...

„Gerai, liga niekis, bet nupirk tik suknelę šviesiai kaštanavą ir skribelaitę, nes kokią aš turiu — nieks jau nebėdėvi“.

Rodos, nešykštus, ir suknelių ir dvi skribelaites esu nupirkęs. Nematydamas naujam pirkinimui reikalo kalbinau:

„Širdžiuk, sergi, kažin ar benuvažiuosi“.

„Nuvažiuosiu, gal pasitaisyčiau“... Nusistebėjau, o paskutinis žodis suteikė vilties.

Vėl pakviečiau daktarą. Sako, nervai...
„Jonai“ sako Onytė gydytojai išėjus, „tu mano jaunystę suėdei, — aš pas savo tėvuzelį kaip rūta žydėjau, per tavo kaltę sergu — visi nervai suiro...“ Ir pradėjo ir pradėjo... ir baigė isteriškai, alpdama į mane žiūrėdama.

Du kartu vedžiau gydytoją, vaistai, atskiras maistas, pats suvargęs. „Nuvažiuosiu, gal pasitaisyčiau“... atminiau jos žodžius. Jai nervai, tai gali ilgai čia sirgti, o ten gal ir tuoj pasitaisy... Ap-skaitliau, ir bijodamas ilgesnės ligos, tariau Onytei: „Siūdiukis ir vaziuok!“

Stebuklai pasidarė — Onytė rytojaus dieną buvo sveikutėlė, o į trečią dieną išdardėjo pas gimines.

Tai mat kokios moterų ligos ir koki vaistai joms gydyti reikalingi.

St. iš L.

12 Sausio irgi panašus buvo lytus: Žmonės sako, kad Rio de Janeiro mieste tešis potvinys dar dvi savaitės.

Kiek imigrantų gavo São Paulo miestas ir estadas

„Jornal do Brasil“ praneša, kad į São Paulo estadą ir miestą 1928 m. atvyko naujų imigrantų 96.266. žmonės.

Nuo Redakcijos: idomu žinoti, kiek lietuvių atkeliavo.

São Paulo. Šiomis dienomis policija atidengė gamintojų falsyvų pinigų slapta kompaniją. Josios buveinė buvo rua Humberto Primo nr. 68

Lietuviai pešai.

Ipirangoj — rua General Licor Nr. 24 pas Saulį begeriant pinigų susimušė Koreckis su Beinariu. Rezultate Beinariui perskelta galva. Mušeika pasislėpė, o nukentėjęs guli Santoj Casoj. Policijos tardymas vedamas.

Štai ką pinigą daro!

Dideli lietūs.

Ne tik Rio de Janeiro mieste, bet ir São Paulo irgi dideli lietūs. Beveik visa savaitė lijo ir kartais taip lijo, kad išeiti iš butų negalima buvo. Naktį į 17 sausio Pontė Grande rajone nuo lietaus višos gatvės buvo užlietos ir dargi net kai kurie namai buvo vandens apsemti.

Brazilijos karnavalas.

Kad šiemet karnavalas būtų dar įdomesnis, kad žmonės turėtų daugiau pramogų, Brazilijos sostinės valdžia paskyrė tam tikslui 600 kontų, žinoma, tik vienai sostinei.

São Paulo mieste turbūt irgi tam tikslui bus skiriamos nemažos sumos.

Idomios vestuvės.

Iš Kuritybos pranešama, kad ten vienas tėvas José Berla priverė savo dukterį 12 metų amžiaus ištėkėti už senio 70 metų. Tačiau policija įsimašė į šį dalyką. Užvesta byla.

Trupiniai.

Amžinosios jaunystės ir grožio paslaptis.

Miss Fanny Ward amerikietė, artistė, skaitanti sau 60 metų, išrodanti 25 ir jaučianti ne daugiau kaip 20, laikė Londone paskaitą: kokių būdu moteriškė gali turėti „3 kartus po 20 metų“, o išrodyti ir jausti kaip jaunuolė.

Paskelbtos jos taisyklės, kaip užlaikyti amžiną jaunystę ir grožį, yra tokios:

- 1) Geri daug šalto vandens;
- 2) Vartoti golderemą veidui praušti, vieton muilo;
- 3) Kasdieną rytą šluostyti veidą ir kaklą gabalu ledo, padėtu antrankšluočio;
- 4) Labai mažai vartoti cukraus ir sviesto;
- 5) Valgyti kaip galima daugiau mėsos;
- 6) Miegant, gulėti ant dešinio šono ir
- 7) Palaikyti savyje linksmumą.

Jos paskaitą klausėsi tūkstantinė minia, daugiausia ponios ir panelės, ir visi buvo patenkinti.

Ką nusibankrutiję aristokratai veikia.

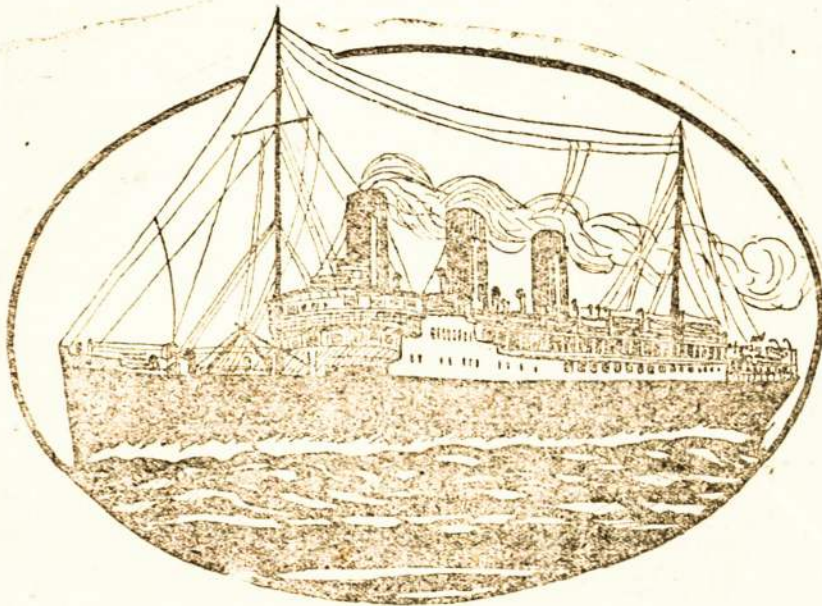
New - Jorke yra vienas restoranas, kurio tarnautojų sudėtis yra keista ir įdomi. Taip — žmonės vedėlas yra vienas austrų grafas; tarnų būrys sudėtas iš baronų, prancūzų markizų, yra net vienas anglų lordo sūnus. Kasininkės ir buhalterės yra rusų grafičienės ir princesės.

Kiek išleidžiama pinigų reklamai ir įvairiems skelbimams Šiaurinėj Amerikoj.

Vienas Šiaurinės Amerikos bankininkas po ilgo darbo paskelbė statistines žinias, iš kurių pasirodo, kad tik vieniems skelbimams už vienus metus — išleista Šiaurinėj Amerikoj apie 1.500 milijonų dolerių (apie 15 milijardų litų). O kur dar reklama?

CASA DE COMERCIO „INTERNACIONAL“

Arti Luz Stoties RUA CONCEIÇÃO, 75 Nr.

Dar šia diena parduodame geriausius Vokiečių, Francūzų ir kitų linijų laivais LAIVAKORTES, SENOMIS PIGIOMIS KAINOMIS, nors laivakortės jau žymiai pa-
brango ir brangsta kas dieną, todėl kiekvienas skubėkite
pirkti. Mūsų firma savo klientams sutvarko dokumentus
ir paigina pasus visai veltui.

Jeigu Jums reikia iškviesti iš Lietuvos savo žmo-
nas su vaikais ir norite išrūpinti „chamadas“ pakvie-
timus, mes skubiai padarysime už pusę kainos, ką
Jums niekuomet nepadarys nei viena nusutukusi Agentūra
São Paulo mieste, kurios valdo visokie svetimtaučiai.

Pas mus susikalbėsite prigimta kalba ir mes turime su
Lietuva specialius ryšius. Todėl lietuviai būkite atsargūs,
atlikite savo reikalus rimtoje firmoje ir neklausykite gra-
zių pažadų gatvių agentėlių. Jei Jums kas nuskriaudė ir
reikalinga Jums juridinė pagalba, kreipkitės į mus, mes
stengsimės Jums padėti. Jei Jūs tikrai norite pasiųsti į
Lietuvą pinigus, kreipkitės, mes tai atlikime neskaity-
dami savo darbo. Jei Jums trūksta išpirkti laivakortei
pinigų, mes palauksime du mėnesius be jokių nuo-
šimčių ir be jokių vekselių. Mūsų firma sudaryta iš
buvusių anksčiau dviejų firmų Agencia „Ideal“ W. C. Ga-
vensky ir Agencia Commercial „Europa“ P. J. Butkus. To-
dėl visi atsiminkite ir kitiems patarkite, kur Jūs galite at-
likti visus savo reikalus rimtai ir sąžiningai.

Nepamirškite mūsų adresu:
Arti Luz Stoties Rua Conceição, 75 Nr.

Kontora atidaryta ir sekmadieniais.

CASA DE COMERCIO „INTERNACIONAL“

C. W. GAVESNKY ir BUTKUS

ĮSINUO MUOJA

vienas kambarys, tinkamas: krautu-
vei, batsiuviai, siuvėjui ir kit. ama-
tininkams.

SALYGOS GEROS
nuoma tik 90\$000

kreiptis:

Rua Visconde de Parnahyba 299
S. PAULO

arti imigracijos namų, sužinoti lievių
spautuvėjų pas K. Ueku.
Tautietii, pasinaudok proga.

Reikalingas

Spaustuvininkas, pusiau mokantis
spaustuvės darbą galintis rai-
des rinkti arba dirbti prie mašinos.

Dėl sąlygų kreiptis:

RUA VISCONDE de PARNAHYBA
299 (kieme). ☎ K. UCKUS

SKUBĖKIT!

Pasinaudoti paskutine proga! Sklypų | vendami ir turi nuolatinį darbą vieto-
išpardavimas VILLA FACCHINI bai- | je. O jūs ko laukiate? Juk greitai ne-
giamas. Jūs draugai ir pažystami, nu- | liks nė vieno sklypo! Gailėsitės, bet
sipirkę ten sklypus džiaugiasi begy- | bus įvėlu.

MŪSU ADRESAS:

PRAÇA DA SÉ N. 3, 4 and.

Generalinė atstovybė: „INTERNACIONAL“, Rua da Conceição nr. 75 (Lietuvių biūras)

Agentūra: Rua Domingos de Moraes nr. 289

PIGUS ŽEMĖS SKLYPAI

parduodami geriausiomis sąlygomis pramoningoj miesto daly.

Kreiptis pas:

MATA IVANAUSKA.

Avenida Pães de Baros Nr. 9 (Greta rusų aptiekos)

V. I. THIME

Vienintėlis rusiškas advokatas S. Paulo. Vertimai, teismo bylos, šoferiams
dokumentai, asmens liūdymai, pilietybės gavimo dokumentai «šamados».

Raštinė: Rua São Bento 36 nr. 6 andar, Sala 12 Telef. 22746

Priėmimo valandos: nuo 9 ryto iki 6 val. po pietų.

Vėliausios žinios

Kiek litų Lietuvoj.

Sulig balansu gruodžio mėneso pabaigoj Lietuvoj apyvartoje buvo 85 milijonai litų.

Prof. kun. N. Turchi su Gedimino orderu.

Lietuvos Vyriausybė apdovanojo Romos karališkojo universiteto palyginamosios religijos istorijos profesorių kun. N. Turchi už skleidimą Lietuvos idėjos Italijos krašte ir už parašymą apie Lietuvą knygos Gedimino orderu III laipsnio.

Lietuvos biudžetas 1929 metais suvestas į 250.000.000 litų, 3-mis milijonais mažiau negu buvo 1928 m.

Rusijos caras.

Pranešama iš Paryžiaus, kad ten Aukščiausioji Monarkistų Taryba savo slaptam posėdy išrinko kandidata į Rusijos cerus kunigaikštį Nikita, 22 metų amžiaus, Didžiojo kunigaikščio Aleksandro sūnų.

Paskendo laivas.

Pranešama iš Londono, kad sulig

žiniomis iš Honkong netoli uosto Vaglan paskendo kinečių laivas „Hasinwah“, kuris plaukė iš Šanchajaus. Zuvo 300 keleivių. Išgelbėta tik 26 asmenys. Tame laive keliavo 30 moterų ir daug vaikų.

Anglijos karaliaus sveikata eina geryn. Bet dabar sunkini serga karalienė gripės liga.

Naujas Afganistano karalius.

Iš Londono pranešama, kad revoliucinė kariuomenė, nuveikusi šachą ir paėmusi sostinę Kabul, paskelbė nauju karalium Inayat-Ullah.

Boksas ir doleriai.

Nev-Jorke Jack Dempsey, žinomas pasaulinis boksininkas, paskelbė, kad jo empresarius (bokso organizatorius) Tex Rickard mirdamas paliko turto vieno milijono dolerių vertės.

Tai bent pinigučiai, žinoma, iš žmonių surinkti.

Kelloggo paktas.

Pranešama iš Vašingtono, kad sausio m. 15 d. šiaurės Amerikos Seratas vienbalsiai ratifikavo (patvirtino) Kelloggo paktą be jokių pakeitimų.

Siaurinės Amerikos lietuviai

Lietuvių moterys tarptautinėj rankdarbių parodoje.

Brooklyne neseniai užsidarė tarptautinė didžiulė moterų rankdarbių paroda, kurioje geriausiai pasirodė ir pirmą prizą gavo lietuvės moters, išstačiusios drožinių ir medžio, gintaro korolų tautiškių audinių, kryželių ir kita. Taipgi parodos lankytojus važiavo lietuvišku mišumi ir uogomis.

Šiaurinės Amerikos beveik visi laikraščiai išgyrė lietuvių moterų rankdarbių parodą ir pačias moteris.
Gerbė Jums, lietuvių moters!

Choristų žinia!

Nuo šio sekmadienio, t. y. 20 dienos sausio, atskiriems choro balsams pamokos eis šia tvarka: Sopranams — antadieniai nuo 19 iki 20 val. ir altams nuo 20 iki 21 val., ir penktadieniai altams nuo 19 iki 20 val. ir sopranams nuo 20 iki 21 val. Tenorams — trečiadieniai nuo 19 iki 20 val. ir basams nuo 20 iki 21 val. ir šeštadieniai basams nuo 19 iki 20 val. ir tenorams nuo 20 iki 21 val. Kad laiko sau ir kitiems būreikalingai negaišinti, choristus prašau prisilaikyti griežtai punktualumo. Nauji nariai, kas tik turi balsą ir klausą į chorą kviečiami ir priimami kiekvieną dieną laike choro pamokų, kurios bus lietuvių parapijos salėje, prie šv. Antano bažnyčios. S. K r a ū s k a s.

REDAKCIJOS ATSAKYMAI

K. Buvusiam. Kad mūsų išeiviai mušasi, tai ne naujiena. Tik esame nusiminę, kad ir Ipirangoj (Rua General Licor 24) jau prasideda panašus Moocos įvykis.

Tamstos korespondenciją kaip Kareckis perskėlė Beinariui galva, netalpinsime.

Ponui K. U. - Rio de Janeiro. Tamsta savo laiške sakai, kad Brazilijoj nuobodu gyventi ir klausai patarimų: ką geriausia veikti nuobodulio metu? Atsakom:

Nuobodulius seniau nusiskųsdavo ponai, o dabar ligoniai, kaliniai ir ... tinginiai. Tamstai patariam: dirbk, dirbk ir dar kartą dirbk! Be to skaityk, rašyk, dainuok, neužmiršk, žinoma ir „Lietuvių Brazilijoj“.

Ekskursijos Lietuvon.

1929 metais Šiaurinės Amerikos lietuviai rengiasi daryti didelę ekskursiją Lietuvon. Pirmoji didžiausia ekskursija išvyks iš Šiaurinės Amerikos gegužės m. 14 dieną.

Amerikos lietuvių laikraščiai rašo, kad tos visos ekskursijos Lietuvon yra vienintelis vaistas nuo ištautėjimo.

Kada gi mes Brazilijos lietuviai padarysim ekskursiją savo Tėvynėn?

.....

Tamstos korespondenciją negalim patalpinti, nes esam gavę ankščiau kitą, kurią jau atidavėm spausdavėn.
Ponui Stasiui Krašauskui. Straipsni „Mano pirmieji išpūdziai Brazilijoj“ gavom. Ačiū. Patalpinsime sekantčiuose numeriuose. Rašyk daugiau iš muzikos srities.
Ponms L. Markevičiui ir J. Bartkui. Pinigus gavom. Laikraščiu nurodytu antrašu siuntinėsim.

„LIETUVIO BRAZILIJOS“ SKAITYTOJAMS

MŪSŲ LAIKRAŠTĮ GALIMA GAUTI ŠIOSE VIETOSE:

- São Paulo mieste: 1) Prie Sodno Luz — kioske (pas laikraščių pardavinėtoją)
2) Stoty Luz — kioske
3) prie pašto — kioske (ant kampo)
4) Largo São Bento — pas laikraščių pardavinėtoją
5) Stoty Braz (Norte) — kioske
6) „L. Brazilijoj“ Redakcijoj — Rua Coneeição Nr. 75
- Sekmadeniais ir šventadieniais taip pat galima gauti pas laikraščių pardavinėtojus prie Lietuvių parapijos bažnyčios ir prie sodno Luz.
- Rio de Janeiro mieste — Lietuviškam pansionė: Avenida Mem de Sá Nr. 16. (Ten Sąjungos „Vairas“ būstinė).
- Kiekvienoj lietuvių kolonijoj (provincijoj) ir fazendose pas atskirusi smenis.

Bet geriau, tai prenumeruokitės

Tuomet „Lietuvis Brazilijoj“ pats nueis į Jūsų namus ir Jums bus pigiau.

Taip pat siųskite „Lietuvių Brazilijoj“, kaip didžiausį ir įdomiausį visoj Brazilijoj laikraštį, Lietuvon savo giminėms ir pažįstamiems.

„L. BRAZILIJOS“ ADMINISTRACIJA

TAUTIEČIAI!

Jau išėjo iš spaudos

Brazilijos

Lietuvių darbininkų kalendorius

„SPINDULYS“

Kaina vietoje tiktai 2\$000, užsieny 3\$000.

Platintojams nuolaida.

Kreipitis su užsakymais šiuo adresu:

PIJUS DEGUTIS Rua Ribeiro de Lima, Nr. 98

KOSTAS UCKUS Rua Visconde de Parnahyba, Nr. 299

„GARSO“ Redakcijoj Rua da Graça, Nr. 89

Kiek vienas lietuvis žemdirbis Brazilijoj

Perkasi žemę ūkiui Tabatingaroje, Cananda apskrity, nuosavybė kolonizacijos ir Imigracijos B-vės „LAVOURA e COMMERCIO“.

S. Paulo, rua Beržo de Itapetininga 57 nr.

Sausio mėnesio 28-ą dieną išvažiuoja didelė lietuvių grupė aplankyti koloniją. Užsireikykite iš anksto

ir Jūs į šią grupę.

Naujoji lietuvių kolonijoj jau apsigyveno keliolika šeimynų. Sveikiausias, kai Europoj klimatas ir palankiausias gyvenimo sąlygos.

Visas žinias ir nurodymus asmeniškai ir laiškais tiekia generalinė tų žemių kolonizacijos atstovybė CASA do COMMERCIO «INTERNACIONAL» Rua da Coneeição nr. 75. S. Paulo. Laiškus taip adresuokite: «Internacional» caixa postal 3311 S. PAULO.